

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

Dubium IV. De præscriptione contra Ecclesias, ac earum bona.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73001)

perseveret, veteri Ordinario illos ad suam jurisdictionem non repetente, sed tacente (etiam Sede non vacante) territorium illud contra tacentem præscribi sic, ut deinceps non ad veterem Dicecesin, sed præscribentis pertineat; quod obtinere potest in casu, quo terræ fidelium, temporum, aut bellorum iniquitate, per Turcas, vel Hæreticos abreptæ, ac à debita subjectione, & vera fide alienatæ, justis Catholicorum Principum armis recuperantur. Dixi: *Sede non vacante*; nam vacante Sede contra illam non curret præscriptio, ut dicemus inferius. Unde etiam in ipso textu insinuat, quòd dictæ præscriptioni non esset locus, si etiam talis loci hominibus à vera fide lapsis ipse Episcopus ab eadem defecisset, nisi, postquam talis Episcopus ad fidem Catholicam reversus, ex die, quo conversus est, intra triennium eos homines, qui ad Cathedram ejus pertinebant, non revocaret.

DUBIUM IV.

De præscriptione contra Ecclesias, ac earum bona.

2432. **E**X dictis constat, res mobiles Ecclesiarum, etiam Romanæ, præscribi triennio suppositis cæteris conditionibus ad legitimam præscriptionem requisitis; ratio sumitur à n. 2400. quòd à fortiori procedit, etiam de Monasteriis, & locis cæteròquin privilegiatis in n. 2428. Constat 2. res immobiles, etiam Ecclesiarum Romanæ inferiorum, & non exceptarum Privilegio, quæ privilegiatæ non sunt, non præscribi tempore longo, seu Ordinario, sed solum longissimo 40. annorum ex n. 2426. & hanc sufficere, sed juxta dicta à n. 2429. non autem minori, extra casum, de quo n. 2430. & seqq. Beneficia verò possessione triennali, juxta explicationem regulæ de triennali; à n. 2408. quibus prænotatis:

2433. Quæstio est, an una Ecclesia contra aliam præscribere valeat, & quanto tempore? videtur enim quòd non; quia privilegiatus regulariter non utitur Privilegio contra pariter privilegiatum; cum ergo quælibet Ecclesia gaudeat Privilegio, quòd contra

Tom. II.

ipsam non præscribatur, nisi possessione quadragenaria; Ecclesia, contra quam minori tempore (decennali v.g. vel vicennali) præscribit altera, non poterit huic pariter privilegiatæ opponere suum Privilegium, vel uti suo Privilegio contra ipsam, utpote pariter privilegiatam; ergo una Ecclesia minori tempore, quàm quadragenario præscribet contra alteram potest.

Nihilominus dicendum, valere quidem præscriptionem unius Ecclesiæ contra aliam, sed solum quadragenariam; probatur ex c. ad aures 6. h. t. ubi, cum inaudisset Pontifex, duas Ecclesias litigasse super decimis, quas una earum in alterius Parochia, 40. annis possedit: respondit, de jure meliorem esse conditionem possidentis; quia quadragenalis præscriptio omnem prorsus actionem excludit. Altera verò pars præter dicta etiam habetur in c. Illud 8. eod. ubi refertur Pontifex adversus Ecclesias, præscriptionem, 40. annis minorem, ab Ecclesia Romana non admitti, licet quidam Canones comprobent tricennale. Verum si de præscriptione, & interruptione fuerit mota quæstio, ab utraque parte testes recipi debent, & si probata fuerit interruptio, præscriptio non tenebit. Similiter inter duos Abbates ortam de finibus contentionem jubet agrimenforis definitione terminari in præsentia Judicis, 40. tantum annorum præscriptione utriusque parti servatæ, ut habetur c. Quia 9. eod.

Ex his decisionibus habetur. 1. valere præscriptionem immobilium unius Ecclesiæ contra aliam; 2. non tamen minori tempore, quàm quadraginta annorum; excipe casum, de quo num. 2430. ex c. Placuit. 1. h. t. Ad rationem dubitandi n. 2433. & cum dicitur, *privilegiatum uti non posse privilegio suo contra æquè privilegiatum*, & eo casu, conquassato hinc inde Privilegio, standum juri communi, id procedere tantum; quando uterque privilegiatus in specie concurrat in actu, & exercitio sui privilegii; in proposito autem non datur hujusmodi concursus, sed sola Ecclesia, contra quam præscribitur, privilegiata est, & in specie agit de usu, & exercitio sui privilegii circa quadragenariam præscriptionem, Ecclesia verò præscribens, licet aliàs in genere pri-

Kkkk 2.

vile-

vilegiata existat, ut non nisi quadragenariam præscriptionem patiat, nihilominus tamen, dum contra aliam præscribit, non exercet suum privilegium, nec ullum jure concessum est Ecclesiæ præscribenti, sed ei soli, *contra quam* præscribitur, ac subinde merito hæc contra illam privilegio uti potest; quia, propriè loquendo, cum non concurrant privilegia in specie, non concurrunt duo privilegiati, sed ille solus privilegiatus dicitur, qui in privilegiū ad actum reducit, juxta *L. ult. ff. ex quibus causis major.* sic Abbas in dict. c. *ad aures. num. 3.* Felinus *ibid. numer. 29. & alii.*

2436. Præter hæc not. quando in c. *illud* dicitur: *licet quidem canones comprobent triennemem*, nimirum præscriptionem immobilium contra Ecclesias (intellige Romanâ inferiores) notari, quod datâ contrarietate, seu varietate canonum recurrendum sit ad Ecclesiam Romanam, & tenendum, quod stylus Curie illius servat, c. *ex literis, de constit. & c. quam gravari, de crimin. falsi*; Canones autem illi, qui etiam adversus Ecclesiam admittunt præscriptionem *triennemem*, habentur 6. q. 3. c. 1. & 2. qui hodie non tenent; quamvis saluum maneat, quod supra c. 1. statuitur, ut Episcopus, qui locum alienæ Diocesis ad fidem convertit; intra triennium illum possit præscribere contra aliam Ecclesiam, de quo *V. num. 2430.*

2437. Not. 2. privilegium, ne immobilia Ecclesiarum minori tempore, quam quadragenario præscribantur, procedere. i. sive privatus, sive Ecclesia contra Ecclesiam præscribat; ex dict. à n. 2434. Deinde etiam procedere de præscriptione immobilium pertinentium ad Monasteria, Hospitalia, vel alia loca *Religiosa*; nam hæc omnia in materia privilegii veniunt nomine *Ecclesiæ*, ut alibi diximus, & constat ex Authent. *quas actiones*, à nobis relata superius n. 2398. tertio procedere, ne minori tempore præscriptio vim habeat contra actiones competentes Ecclesiæ, vel loco religioso, ex legato, vel donatione facta ad pias causas, ut constat ex ead. Authent. *quas actiones*; aliud est de bonis *Ecclesiasticorum*, non *Ecclesiasticis*, sed *patrimonialibus*; nam privilegium istud in hac materia concessum Ecclesiis, ea-

rumque bonis, non extenditur ad personas, nisi ratione bonorum, quæ *Ecclesiastica* sunt; non, quæ præciè *Ecclesiasticorum* sunt; sic Abbas in c. *Sanctorum b. t. n. 6.* & alii.

Not. 3. quandoque fieri, quod jus commune resistat præscribenti, & assistat contra illum agenti; quandoque autem resistat quidem illi; non assistat tamen illi; & tali casu dubitari, num exceptio præscriptionis, agenti v. g. petitorio in causa decimarum, ritè ac legitime opponatur? Sed hanc quæstionem resolvimus superius.

Not. 4. Privilegium Ecclesiæ Romanæ (quod contra ipsam non procedat, nisi præscriptio 100. annorum) intelligi de præscriptione, quæ *directè*, ac principaliter tendit ad præscribenda illius bona; non autem solum *indirectè*; puta, si contra Usufructuarium, qui jus utile habet in bonis Ecclesiæ Romanæ, salvo jure directo hujus; sic gloss. in c. *ad audientiam* 13. b. t. *V. Principaliter*; & Abbas *ibid. num. 22.* nam in tali casu sufficit præscriptio temporis ordinarii, cum non sit contra Ecclesiam; aliud est, si quis ex bonis alterius jus haberet nomine *Ecclesiæ Romanæ* percipiendi censum annuum; nam in hoc casu non procederet præscriptio, nisi centenaria; sic enim læderetur directè jus ipsius Ecclesiæ Romanæ; & de hac agitur dict. c. *ad audientiam.*

DUBIUM V.

De tempore, quo præscribitur adversus Principem, vel ejus Fiscum?

AD hujus quæstionis resolut. not. quinque communitè statui classes bonorum Principi competentium. 1. quæ illi competunt in recognitionem supremæ ejus potestatis; & hæc nullo tempore præscribi possunt; ut dictum est supra n. 2313. 2. quæ ipsi ratione dignitatis, & specialis prerogativæ reservantur. 3. quæ sunt annexa coronæ Regni: 4. quæ pertinent ad Fiscum Principis; 5. quæ ipsi, ut privatæ personæ competunt; sic Covarr. in *Regul. Possessor. p. 2. q. 2. n. 7.*

Not. 2. ex bonis Principi competentibus ratione suæ dignitatis, reservata quædam esse, quæ Princeps nunquam communi-